

[Ragnhild Andersen.]

Som et resultat heraf gennemførtes den 31. marts 1956 mellem arbejdsmarkedets hovedorganisationer, De samvirkende Fagforbund og Dansk Arbejdsgiverforening, en sygelønsaftale, der trådte i kraft den 15. januar 1957.

Sygelønsaftalen var et mærkbart frem-skridt for den store gruppe af lønmodtagere, den kom til at omfatte.

Den omfatter imidlertid ikke alle lønmodtagere. Betydelige grupper af arbejdere, mænd og kvinder, er stadig uden nogen som helst sygelønsordning ud over den ringe dagpengehjælp, de har forsikret sig for i sygekasserne.

For at komme bort fra denne urimelige tilstand tilsigter vort forslag til beslutning, at der nu gennemføres en lov om sygelønsordning omfattende alle lønmodtagere.

Sygelønsaftalen mellem arbejdsmarkedets hovedorganisationer har vist sig at lide af flere mangler, som der også bør rådes bod på, samtidig med at en ordning gennemføres for alle lønmodtagere.

Er en lønmodtager arbejdsløs eller konflikttramt ved sygdommens indtræden, kan han ifølge sygelønsaftalen ikke få sygeløn. Hertil kræves tillige, at vedkommende skal have været 48 timer i arbejde hos samme arbejdsgiver.

Men det rimelige ville dog være, at man — uanset fra hvilken arbejdsplads man kommer, og hvor længe man har været der, og uanset, om man er arbejdsløs eller konflikttramt — blev berettiget til sygeløn, når man blev sygemeldt.

Som det er nu, har mange lønmodtagere, der ikke opfylder de i sygelønsaftalen fastsatte betingelser og altså ikke kan få sygeløn, kun den udvej at gå til socialkontorerne.

Utdssvarende er ligeledes bestemmelsen om de 6 karensdage, i hvilke der ikke gives nogen erstatning eller sygeløn.

Den kommunistiske gruppes forslag til beslutning indebærer derfor, at man ophæver karensdagene og sikrer, at lønmodtagere umiddelbart indtræder i deres ret til sygeløn fra første sygedag, uafhængig af arbejdspladsen og af, om de er arbejdsløse eller konflikttramte.

Som et skridt på vejen til en betryggende sygelønsordning i lighed med tjenestemæn-

denes vil det tillige være nødvendigt at forhøje dagpengene.

Forslaget indeholder, som det vil ses, en sådan forhøjelse, idet det foreslås, at minimum for dagpenge fastsættes til at blive dagpengehjælpens maksimum, således som dette er fastsat i lov om ulykkesforsikring.

Da en del lønmodtagere, der er omfattet af sygelønsaftalen af 31. marts 1956, tillige har andre forsikringer eller aftaler, vil det dog være rimeligt at indføje bestemmelser om, at ingen, der oppebærer anden pengehjælp eller løn under sygdom, skal kunne opnå mere end gennemsnitsfortjenesten i faget, ligesom det må sikres, at hidtil gældende sygelønsordninger ikke forringes.

Forslaget indeholder sluttelig en bestemmelse om, at de med forslagets gennemførelse forbundne omkostninger bæres af arbejdsgiverne.

En sygelønsordning, der omfatter alle lønarbejdere og bygger på de foreslåede principper, vil tjene til at afhjælpe et stort savn og en stor mangel i vor sociale lovgivning. Den vil være et betydningsfuldt skridt på vejen til den økonomiske tryghed, som tusinder af lønmodtagere har behov for og rimeligt krav på, når de uforskyldt rammes af sygdom.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg på min gruppes vegne forslaget til folketingsbeslutning til en hurtig og velvillig behandling.

Formanden: Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 27. februar, kl. 10 med følgende dagsorden:

1) *Anden behandling af:*

Forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1959 til 31. marts 1960.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov nr. 154 af 7. juni 1958 om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om pensioner, der er fastsat i henhold til de før 1. april 1958 gældende lønnings- og pensionslove.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om boligtilsyn.